

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Inleners van gecertificeerde uitzendbureaus dienen te worden gevrijwaard van ketenaansprakelijkheid

Zwemmer, J.

Publication date

2010

Document Version

Final published version

Published in

Nederlands Juristenblad

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Zwemmer, J. (2010). Inleners van gecertificeerde uitzendbureaus dienen te worden gevrijwaard van ketenaansprakelijkheid. *Nederlands Juristenblad*, 85(13), 795-796. [648]. <http://www.njb.nl/website/index.php?Module=document&DoctypeID=ARTIKEL&DocID=15590>

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Inleners van gecertificeerde uitzendbureaus dienen te worden gevrijwaard van ketenaansprakelijkheid

Johan Zwemmer¹

Op 1 januari 2010 trad een wijziging van de regeling van de uitzendovereenkomst in het Burgerlijk Wetboek in werking. Op grond van het nieuwe art. 7:692 BW is de inlener van een uitzendkracht van een niet-gecertificeerd uitzendbureau naast het uitzendbureau (hoofdelijk) aansprakelijk voor de betaling van het minimumloon (en de minimumvakantiebijslag) aan de uitzendkracht. De inlener die zijn uitzendkrachten betreft van een door het Nederlands Normalisatie-instituut (NEN) gecertificeerd en bij het Register Normering Arbeid van de Stichting Normering Arbeid (SNA) geregistreerd uitzendbureau is op grond van art. 7:692 lid 2 BW gevrijwaard van deze aansprakelijkheid. Art. 34 IW 1990 bleef echter ongewijzigd gelden voor zowel inleners van gecertificeerde uitzendbureaus als voor inleners van niet-gecertificeerde uitzendbureaus. Dit artikel bepaalt onder meer dat de inlener naast het uitzendbureau (hoofdelijk) aansprakelijk is voor de belastingen en premies van de aan hem ter beschikking gestelde uitzendkrachten. In deze opinie pleit ik voor een wetswijziging op basis waarvan de inlener van een gecertificeerd uitzendbureau eveneens gevrijwaard wordt van inlenersaansprakelijkheid voor de belastingen en premies van de aan hem ter beschikking gestelde uitzendkrachten.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de inlenersaansprakelijkheid voor belastingen en premies was ingevoerd in het kader van de bestrijding van fraude door malafide uitzendbureaus.² Tot de afschaffing van het vergunningstelsel voor uitzendbureaus in 1999 was de inlener van een uitzendbureau dat over een vergunning beschikte volledig gevrijwaard van deze aansprakelijkheid. Een dergelijk uitzendbureau was dan 'bonafide' in welk geval geen grond bestond voor deze inlenersaansprakelijkheid. Als gevolg van de afschaffing van het vergunningstelsel voor uitzendbureaus in 1999 in het kader van de Wet flexibiliteit en zekerheid, kwam deze vrijwaring van inleners van aansprakelijkheid voor de belastingen en premies van de uitzendkrachten te vervallen. Als gevolg van de afschaffing van de vergunning voor uitzendbureaus kon immers niet meer worden vastgesteld welk uitzendbureau bonafide was en welk uitzendbureau niet. De Belastingdienst maakt grif gebruik van de hoofdelijke aansprakelijkheid van de inlener voor belastingen en premies. Zo meldt het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid op zijn website dat de Belastingdienst in 2007 duizend inleners aansprakelijk stelde die gebruik hadden gemaakt van 124 uitzendbureaus die failliet gingen. Het ging

daarbij om een totaalbedrag van € 25 miljoen.

Als gevolg van de afschaffing van de vergunning voor uitzendbureaus in 1999 nam het probleem van fraude door malafide uitzendbureaus toe. Om dit tegen te gaan, ontwikkelde het NEN enkele jaren geleden op initiatief van de uitzendbranche zelf een systeem van certificering in de vorm van de NEN 4400-1-norm voor Nederlandse en de NEN 4400-2-norm voor buitenlandse uitzendbureaus. Deze normen stellen eisen aan de naleving van essentiële wet- en regelgeving door het uitzendbureau. Ik ben van mening dat dit systeem van certificering van uitzendbureaus waarborgen biedt die vergelijkbaar zijn met het eind jaren negentig afgeschafte vergunningstelsel voor uitzendbureaus. Dit volgt tevens uit het feit dat dit de voorwaarde is voor vrijwaring van de inlener van de nieuwe inlenersaansprakelijkheid ex art. 7:692 BW. Uit de wetsgeschiedenis van art. 7:692 BW volgt dat de regering met deze inlenersaansprakelijkheid beoogde uitzendwerknemers te beschermen tegen malafide uitzendbureaus en fraude en illegaliteit in de uitzendbranche tegen te gaan.³ Met de inlenersaansprakelijkheid van art. 7:692 BW streeft de wetgever dus hetzelfde doel na als met de inlenersaansprakelijkheid voor de

De Belastingdienst maakt grif gebruik van de hoofdelijke aansprakelijkheid van de inlener voor belastingen en premies

Auteur

1. Mr. J.P.H. Zwemmer is promovendus aan de Universiteit van Amsterdam en advocaat bij Boekel De Nerée N.V.

Noten

2. Zie o.a. Kamerstukken II 1996/97, 25 264, nr. 3, p. 9.

3. Kamerstukken II 2008/09, 31 833, nr. 3, p. 1.

belastingen en premies van uitzendkrachten: het bestrijden van fraude door malafide uitzendbureaus.

Als hiervoor gesteld, meen ik dat voormeld systeem van certificering van uitzendbureaus waarborgen biedt die vergelijkbaar zijn met de eind jaren negentig afgeschafte vergunning voor uitzendbureaus. Wanneer de wetgever dit systeem van certificering dusdanige waarborgen vindt bieden dat hij inleners van gecertificeerde uitzendbureaus vrijwaart van inlenersaansprakelijkheid

voor de betaling van het minimumloon aan uitzendkrachten, dient dit tevens te gelden voor de inlenersaansprakelijkheid voor belastingen en premies van uitzendkrachten. De wetgever streeft immers hetzelfde doel na met beide inlenersaansprakelijkheden. Uit de wetsgeschiedenis bij respectievelijk de inlenersaansprakelijkheid voor belastingen en premies en de wetsgeschiedenis van de inlenersaansprakelijkheid voor het minimumloon volgt geen verklaring of grond voor het thans,

sinds 1 januari 2010, bestaande onderscheid. Bovendien wordt met de door mij bepleite afschaffing van de aansprakelijkheid voor belastingen en premies van inleners van gecertificeerde uitzendbureaus nog meer gestimuleerd dat inleners hun uitzendkrachten uitsluitend nog betrekken van gecertificeerde – bonafide – uitzendbureaus.⁴ •

Noten

4. Zoals tevens beoogd door de wetgever met art. 7:692

BW: Kamerstukken II 2008/09, 31 833, nr. 3, p. 5.